

GUNNAR EKELOF:

Diktaren hör ungdomen till

Budet om Hamsuns död gör ju ett ganska egendomligt intryck — ungefär som ett brev som under flera år varit på väg och nu äntligen nått sin adress, fullstämplat med "adressaten okänd" och "obeställbart". Ett inaktuellt brev.

Självfallet har jag också haft min Hamsunperiod. Det var länge sedan, i ungdomen, men jag har ganska nyligen konstaterat hur fängslande han är att läsa om. Något rus kunde jag väl inte känna, bara som en avlägsen lockton av flyttfågelsromantik och pubertetstragik. Och puberteten är här i Norden någonting mycket tragiskt, svårt och ensamt. Jag förmodar att Hamsun mer än många andra diktare levde kvar i den, kanske till slutet. Han var en hejdlös egocentriker, därför hör han också ungdomen till. Det kan vara ett fel, både mänskligt och socialt, men ett vill jag understryka: det gör honom inte mindre som diktare, kanske större — och ensidigare.